

Arrest

nr. 132 583 van 30 oktober 2014
in de zaak RvV X / VIII

In zake: 1. X
2. X
handelend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X, X en X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Libische nationaliteit te zijn en die handelen in eigen naam en in hun hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordigers van X, X en X, op 30 mei 2014 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 15 april 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 september 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 oktober 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. DRIESEN, die loco advocaat J. DE LIEN verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat C. FLAMANG, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Tweede verzoekende partij (hierna: verzoekster) en haar echtgenoot (eerste verzoekende partij) dienden op 30 november 2009 een aanvraag in om machtiging tot verblijf om humanitaire redenen, conform artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), en beriepen zich hierbij op het criterium 2.8A van de instructie van 19 juli 2009. Die regularisatieaanvraag werd op 23 september 2011 en 30 mei 2012 aangevuld.

Op 15 april 2014 verklaarde de verwerende partij de regularisatieaanvraag 9bis ontvankelijk doch ongegrond. Hiertegen werd een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring ingediend bij de Raad. Het betreft de zaak gekend onder rolnummer X. Bij arrest nr. 132 586 van 30 oktober 2014 werd het beroep verworpen.

Verzoekster en haar drie minderjarige kinderen kregen op 15 april 2014 een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Het betreft de thans bestreden beslissing die verwijst naar de toepassing van artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet en waarin wordt vastgesteld dat verzoekster niet in het bezit is van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.

Verzoeksters echtgenoot en meerderjarige dochter kregen eveneens een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Zij stelden hiertegen een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring. De zaken zijn respectievelijk gekend onder de rolnummers X en X. Bij arresten nr. 132 584 en nr. 132 585 van 30 oktober 2014 werden de beroepen verworpen.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De Raad stelt ambtshalve de onontvankelijkheid van het beroep vast voor zover het ingediend werd door eerste verzoekende partij in eigen naam. Immers is de bestreden beslissing niet aan hem gericht en hij kan er dan ook geen nadeel van ondervinden. Eerste verzoeker heeft dan ook geen belang bij de nietigverklaring ervan.

2.2. Er kan verzoekster geen belang worden ontzegd bij het thans voorliggende beroep om de enkele reden dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten werd gegeven op grond van een gebonden bevoegdheid die voortvloeit uit de toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Immers bepaalt de eerste zin van artikel 7 van de Vreemdelingenwet, “*Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag (...)*”. Er mag alleszins geen bevel worden gegeven of het bevel mag niet ten uitvoer worden gelegd wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie waarvan de schending in casu aangehaald wordt. De aangevoerde schending dient te worden onderzocht en verwerende partij vermag niet vooruit te lopen op de ongegrondheid ervan om tot de onontvankelijkheid van het beroep te concluderen.

De exceptie van onontvankelijkheid van het beroep, opgeworpen door de verwerende partij in haar nota omdat de bestreden beslissing getroffen werd op grond van een gebonden bevoegdheid wordt dan ook verworpen.

3. Onderzoek van het beroep in hoofde van verzoekster en haar drie minderjarige kinderen

Uit de bespreking van onderstaande middelen blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

3.1. In wat als een eerste middel kan worden beschouwd, werpt verzoekster de schending op van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

Verzoekster betoogt als volgt:

“1. Wat betreft het hoorrecht zoals vervat in art. 41 van het Handvest

Dat verzoekster het voorwerp uitmaakt van een beslissing bevel om het grondgebied te verlaten na een procedure 9ter Vwo

Dat een bevel om het grondgebied te verlaten (de hier bestreden beslissing) een terugkeerbesluit is in de zin van RL 2008/1 15.

Dat derhalve het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie van toepassing is.

Dat art. 41 van het Handvest als volgt luidt:

1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

. het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen,

. het recht van eenieder om toegang te krijgen tot het dossier hem betreffende, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim, de plicht van de betrokken instanties om hun beslissingen met redenen te omkleden.

3. Eenieder heeft recht op vergoeding door de Gemeenschap van de schade die door haar instellingen of haar personeelsleden in de uitoefening van hun functies is veroorzaakt, overeenkomstig de algemene beginselen die de rechtsstelsels der lidstaten gemeen hebben.

4. Eenieder kan zich in een van de talen van de Verdragen tot de instellingen van de Unie wenden en moet ook in die taal antwoord krijgen.

Dat art. 41 van het Handvest van toepassing is op alle handelingen die worden gesteld in uitvoering van de Europese regelgeving waaronder zeker begrepen zijn de handelingen die voortvloeien uit de toepassing van richtlijnen.

Dat het feit dat gedaagde niet beschouwd kan worden als een Europese instelling geen afbreuk doet aan de toepassing van het Handvest.

In het arrest M.G en R.N tegen Nederland van het Europees Hof van Justitie dd. 10.09.2013 wordt gesteld dat de nationale recht een eventuele schending van het hoorrecht als volgt dient te onderzoeken (overweging 38):

Met betrekking tot de door de verwijzende rechter gestelde vragen moet worden opgemerkt dat schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (zie in die zin met name arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C-301/87, Jurispr. blz. 1-307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C-288/96, Jurispr. blz. 1-8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C-141/08 P, Jurispr. blz. 1-9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C-96/11 P, punt 80).

Dat verzoekster verwijst naar arrest 110832 van de RW dd. 27.09.2013. In het verzoekschrift had de verzoekster het volgende middel opgeworpen: (...)

Dat de Raad derhalve de toepassing van art. 41 van het Handvest per definitie niet uitsluit en uit de bewoordingen van de motivering kan zelfs afgeleid worden dat de Raad wilde ingaan op de toepassing van art. 41 van het Handvest doch de verzoekster verzuimd had enige concrete elementen aan te voeren die hadden kunnen leiden tot een andere beslissing.

Dat verzoekster bij het invoeren van een schending van art. 41 van het Handvest dient over te gaan tot de vermelding van de elementen die hadden kunnen leiden tot een andere beslissing.

Welnu verzoekster verwijst naar het eerste middel van haar verzoekschrift strekkende tot schorsing en nietigverklaring van de beslissing 9bis waarin hij kritiek geeft op de beslissing 9ter welke als volgt luidt:

2.7. Fout in hoofde van de overheid

Dat eerst en vooral dient vastgesteld te worden dat gedaagde een juridische fout heeft begaan door het in leven roepen van de instructie van 79.07 .. 2009. Zoals zij zelf stelt in de bestreden beslissing werd deze instructie vernietigd door de Raad van State. Dat deze fout geenszins aan verzoekers verweten kan worden. Ten tweede heeft gedaagde een tweede fout begaan door verzoekers drie jaar en tien maanden te doen wachten op een beslissing inzake hun aanvraag 9bis van de Vreemdelingenwet.

Dat beide fouten tot gevolg hebben dat ten eerste verzoekers gedurende lange tijd voorgespiegeld zijn geweest een kans op een beperkt verblijf te bekomen te hebben gehad. Zij hebben hun leven dan ook op deze wijze georganiseerd en zich ingezet voor integratie en werk.

Dat zij thans worden geconfronteerd met een beslissing die het gevolg is van deze beide grove fouten in overheid.

Dat deze grove fouten van de overheid op zich een buitengewone omstandigheid vormen.

Bezwaarlijk kan eenvoudigweg gesteld worden dat hun aanvraag louter gebaseerd werd op lang verblijf en integratie integendeel het feit dat gedaagde verzoekers bijna acht jaar heeft doen verblijven in het Rijk in deels haar eigen fout. Verzoekers menen dan ook dat de motivering faalt wanneer gesteld wordt dat hen zelf te wijten is dat ze het bevel niet hebben opgevolgd en zich intussen verder hebben geïntegreerd.

Het tegendeel is waar, het is net gedaagde die verzoekers zodanig lang in de waan gelaten heeft door er meer dan drie jaar en tien maanden over te doen om een beslissing te nemen.

Dat het kennelijk onredelijk is om deze omstandigheid het verblijf van verzoekers niet gegrond te beschouwen.

2.2 Het vertrouwensbeginsel

Dat verzoekers ook menen dat het vertrouwensbeginsel in deze werd geschonden. Immers zij werden voorgespiegeld dat de instructie van 19.11.2009 zou worden toegepast quod non.

Dat het vertrouwensbeginsel volgens het Hof van Cassatie ook contra legem kan worden ingeroepen. Dat voorbeelden hiervan kunnen gevonden in de rechtspraak rond fiscaliteit',

Dat het Hof van Cassatie deze rechtspraak verder verfijnde en stelde dat in regel de gedragslijn van een overheid en de rechtmatige verwachtingen die zij heeft gecreëerd dient te eerbiedigen. Het legaliteitsbeginsel zal vooral spelen wanneer er derde partijen zouden betrokken zijn.

Dat verzoekers menen dat de instructie dan ook in onderhavig geval dient te worden toegepast.

2.3. Schending van art. 6.4 van Richtlijn 2008/115 en art. 74/13 van de Vw.

Dat art. 74/13 van de Vw een omzetting betreft van art. 5 van de Richtlijn 2008/115.

Dat art. 6.4 van Richtlijn 2008/115 het volgende stelt:

4. De lidstaten kunnen te allen tijde in schrijnende gevallen, om humanitaire of om andere redenen beslissen een onderdaan van een derde land die illegaal op hun grondgebied verblijft een zelfstandige verblijfsvergunning of een andere vorm van toestemming tot verblijf te geven. In dat geval wordt geen terugkeerbesluit uitgevaardigd. Indien al een terugkeerbesluit is uitgevaardigd, wordt het ingetrokken of opgeschort voor de duur van de geldigheid van de verblijfsvergunning of andere vorm van toestemming tot legaal verblijf. Dat verzoekers menen dat sinds de inwerkingtreding van Richtlijn 2008/775, art. 9bis van de Vreemdelingenwet en meer bepaald de invulling van het begrip buitengewone omstandigheden veel ruimer dient te worden geïnterpreteerd te worden om in overeenstemming te zijn met art. 6.4 van de Richtlijn. Immers de Richtlijn voorziet de aflevering van een verblijfsvergunning in geval van schrijnende, humanitaire gevallen en zelfs andere redenen.

Dat verzoekers van mening zijn dat de instructies van 19 juli 2009 dan ook duidelijk in de lijn van de art. 6.4 van Richtlijn 2008/115 en dat de vernietiging van de instructie an sich niet verbiedt om ze toe te passen in het licht van art. 6.4 van Richtlijn 2008/115.

Dat bovendien bij uitbreiding verzoekers menen dat gedaagde de aanvraag gegrond had moeten verklaren gezien zij zich duidelijk in een schrijnende situatie bevinden. Dat verzoekers menen dat voor zover de Raad niet zou aannemen dat art. 6.4 van de Richtlijn niet geïncorporeerd werd in art. 9bis van de Vreemdelingenwet de Richtlijn onvolledig werd omgezet en deze bepaling rechtstreekse werking heeft. Dat in zulks geval gedaagde faalt in haar motivering door niet aan te duiden waarom zij niet van mening is dat verzoekers geval schrijnend is temeer gezien het bovenstaande. Dat om deze redenen de voormelde bepalingen geschonden werden. Dat de beslissing dient te worden vernietigd.

Verzoekster meent dat mocht gedaagde haar hebben gehoord zij de bovenstaande kritiek op de beslissing 9bis had kunnen uitten hetgeen mogelijks tot gevolg had kunnen hebben dat de bestreden beslissing niet zou zijn genomen.

Doordat verzoekster deze juridische argumentatie, welke ook een deel kan uitmaken van zijn "administratieve verdediging", niet heeft kunnen overmaken en doordat deze argumentering had kunnen leiden tot een andere beslissing heeft gedaagde het hoorrecht zoals vastgelegd in art. 41 van het Handvest geschonden.

Dat de beslissing om deze reden dient te worden vernietigd."

3.2. Verzoekster betoogt in se dat de verwerende partij, mocht zij haar gehoord hebben, een anders-luidende beslissing zou hebben genomen, omdat ze dan haar kritiek op de beslissing die op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet door de verwerende partij werd genomen zou kenbaar gemaakt hebben. In dit verband verwijst ze naar middelen die ontwikkeld werden in haar verzoekschrift dat gericht is tegen deze 9bis-beslissing.

3.3. Het hoorrecht, zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt, verzekert het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen. De Raad wijst er op dat volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie het hoorrecht een algemeen beginsel van Unierecht vormt (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 81-82). Het hoorrecht maakt tevens deel uit van de grondrechten die bestanddeel zijn van de rechtsorde van de Unie en die verankerd zijn in het Handvest.

Dit hoorrecht dient niet enkel door de instellingen van de Unie te worden erkend, maar aangezien het een algemeen beginsel van het Unierecht betreft, ook door de overheidsinstanties van alle lidstaten wanneer zij beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen, zelfs al schrijft de toepasselijke regelgeving een dergelijke formaliteit niet expliciet voor (Zie artikel 51 van het Handvest en de toelichtingen bij het Handvest van de grondrechten Pb.C. 14 december 2007, afl. 303; Zie ook HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, ro. 38 en HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 86).

Het Hof heeft steeds gewezen op het belang van het recht om te worden gehoord en op de zeer ruime strekking ervan in de rechtsorde van de Unie. Vaste rechtspraak van het Hof stelt dan ook dat dit hoorrecht van toepassing is in iedere procedure die tot een bezwarend besluit kan leiden, d.i. een besluit dat de belangen van de betrokken persoon ongunstig kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 85 en de daar aangehaalde rechtspraak).

3.4. In casu wordt aan verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten opgelegd, in toepassing van artikel 7 van vreemdelingenwet. Deze bepaling vormt een gedeeltelijke omzetting van artikel 6 van de richtlijn 2008/115/EU van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (*Pb.L.* 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.; *Parl.St.* Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23). Door het nemen van het bestreden bevel, tevens een terugkeerbesluit, wordt derhalve uitvoering gegeven aan het Unierecht. Het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten kan voorts als een bezwarend besluit worden aangemerkt dat de belangen van de betrokken vreemdeling ongunstig kan beïnvloeden.

3.5. De Raad wijst er op dat luidens vaste rechtspraak van het Hof een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80).

Hieruit volgt dat in casu niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure, in dit geval de besluitvorming inzake het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten, een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 39).

Waar het om draait is dat door de uitoefening van het hoorrecht de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoekster in casu specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 40).

3.6. Het hoorrecht kan niet worden aangewend om een extra beroepsmogelijkheid af te dwingen bij de verwerende partij om middelen naar voren te brengen die gericht zijn tegen haar beslissing die zij trof op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, die bovendien niet de bestreden beslissing is. Dit laat onverlet de mogelijkheid voor verzoekster om een willig beroep in te dienen bij de verwerende partij tegen de bestreden beslissing om alsnog een andersluidende beslissing te krijgen. Ten overvloede toont verzoekster ook niet aan dat kritiek op de 9bis-beslissing had kunnen leiden tot een andersluidende beslissing dan de bestreden beslissing. Verwerende partij beschikt immers over een ruime discretionaire bevoegdheid bij het toekennen van een verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en verzoekster toont niet aan dat haar kritiek die ze tijdens haar horen zou geuit hebben op de getroffen 9bis-beslissing prompt zou hebben geleid tot een machtiging tot verblijf. Immers, enkel dan zou de verwerende partij geen bevel om het grondgebied te verlaten gegeven hebben. Een – in het beste geval – heropening van het onderzoek van de reeds onderzochte aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet of zelfs de intrekking van de getroffen 9bis-beslissing heeft immers geen invloed op de illegale verblijfssituatie van verzoekster, die zij overigens niet betwist. Daar kan nog aan worden toegevoegd dat de Raad het beroep dat werd ingesteld tegen de 9bis-beslissing heeft verworpen bij arrest nr. 132 586 van 30 oktober 2014.

Het eerste middel is ongegrond.

3.7. In een tweede middel werpt verzoekster de schending op van artikel 8 van de Vreemdelingenwet en van artikel 3 van *“de Wet Motivering Bestuurshandelingen”*.

Verzoekster betoogt als volgt:

“Dat de bestreden beslissing niet vermeld[t] omwille van welke motieven de minderjarige kinderen een

bevel krijgen.

Immers de motivering stelt:

"Verzoekster is niet in het bezit van een geldig paspoort, voorzien van een geldig visum."

Dat daarmee niets maar dan ook niets is gesteld rond het verblijf van de minderjarige kinderen.

Dat daarmee art. 8 van de Vreemdelingenwet geschonden is en ook de formele motiveringsplicht werd geschonden.

De beslissing dient te worden vernietigd."

3.8. Verzoekster betwist de vaststelling in de bestreden beslissing niet dat zij niet in het bezit is van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum. Verzoekster betwist niet dat er een bevel om het grondgebied te verlaten kan worden gegeven aan haar minderjarige kinderen. Wel hekelt ze het feit dat niet wordt aangeduid welke bepaling van artikel 7 van de Vreemdelingenwet op haar kinderen van toepassing is. Te dezen blijkt uit het administratief dossier niet dat verzoeksters kinderen in tegenstelling tot verzoekster en haar echtgenoot op legale wijze in het Rijk verblijven. Evenmin geeft verzoekster in het verzoekschrift elementen aan waaruit zou blijken dat haar kinderen op legale wijze in het Rijk verblijven en derhalve niet het illegale verblijfsstatuut van haar en haar echtgenoot zouden volgen. Het gegeven dat de bestreden beslissing voor de kinderen van verzoekster geen aparte verwijzing naar de toepassing van artikel 7 van de Vreemdelingenwet voorziet, kan geen aanleiding geven tot de nietigverklaring van deze beslissing.

Het tweede middel is niet gegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig oktober tweeduizend veertien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA